

[Korsgaard.]

han i den Grad havde Haanden paa Statsfinansernes Puls, at han til enhver Tid kunde bedømme, saa nogenlunde i hvert Fald, hvorledes en ikke alt for fjern Fremtid vilde virke statsfinansielt.

Men det er der jo ikke Tale om. Finansloven opstilles i Virkeligheden, som om der ikke var nogen Uromomenter, og at man ser bort fra dette, synes mig at være ikke saa lidt betænkeligt.

Finanslovsforslagets Udgiftsposter, som man vel nok kan antage ligger meget væsentligt fastere end Indtægtsposterne, er saa nogenlunde de samme som paa den gældende Finanslov. Der er to væsentlige Forandringer. Den ene er af rent formel Natur, idet, som det ogsaa er oplyst af Finansministeren, nogle Millioner Kroner er fradraget Ministeren for offentlige Arbejder, men til Gengæld ført til Mindreindtægt paa indirekte Afgifter. Saa er der en Militærbevilling. Den er af politisk Art, og den skal jeg ikke paa nuværende Tidspunkt sige noget som helst om. Men bortset fra disse to Poster, er Finanslovsforslagets Udgiftsposter næsten nøjagtig de samme som den nu gældende Finanslovs.

I hvilken Udstrækning kan det nu antages, denne Finanslov vil holde? Før jeg gaar over hertil, vil jeg gerne sige et Par Ord om Grunden til, at det Statsregnskab, som er fremlagt, er godt, og Grunden til, at det Statsregnskab, der vil komme til at foreligge for indeværende Finansaar, sandsynligvis ogsaa vil blive godt.

Den højtærede Finansminister siger, at Grunden dertil er i hvert Tilfælde ikke Nedskæringen, og det ærede Medlem Hr. N. Neergaard er vel mest tilbøjelig til at sige, at Grunden udelukkende er Nedskæringen. Jeg kan oprigtig talt ikke forstaa, at nogen af de Herrer kan udtale sig, som de gør, for det er jo dog saa oplagt, at rent regnskabsmæssigt set maa det Tal, som fremkommer ved de saakaldte Nedskæringer, fradraget den Indtægtsformindskelse, man mente at kunne tillade sig i samme Forbindelse, være et Udtryk for den Balanceforbedring paa Regnskabet, som Nedskæringerne har foranlediget. Dette er, synes jeg, saa fuldkommen indlysende, at jeg slet ikke kan begribe, at der kan opstaa nogen Diskussion om dette Forhold.

Jeg ved meget vel, at man saa kan føje til, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard gjorde, at havde Nedskæringen ikke fundet Sted, var de almindelige Næringsindtægter blevet meget mindre, Skatterne som Følge deraf atter meget mindre,

og Statsregnskabet igen meget, meget ringere, medens den højtærede Finansminister vel omvendt vil sige, at takket være den sociale Nedskæring er de paagældende Menneskers Evne til at købe formindsket, og dette giver sig atter Udtryk i, at Forbrugsskatterne bliver mindre, altsaa summa summarum lige akkurat det modsatte Ræsonnement af det, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard stiller op. Man kan jo ikke være i Tvivl om, at jeg, staaende overfor disse to Fortolkninger, vil antage, at det ærede Medlem Hr. N. Neergaard har mere Ret med Hensyn til disse Tal, som man ikke kan følge, end den højtærede Finansminister.

Men, som sagt, rent talmæssigt kan der fornuftigvis ikke være Tvivl om, at Nedskæringen har frembragt en vis finansiell Forbedring. Men spørger man da, om det er denne finansielle Forbedring, der har fremskaffet det særdeles tilfredsstillende Resultat, som man har, maa Svaret blive nej. Den væsentligste Del af Forbedringen stammer fra, at Indtægterne, og da ganske specielt Forbrugsafgifterne, er gaaet langt bedre ind, end man kunde antage.

Og hvem er Skyld heri? Ja, jeg gad dog vide, om det ærede Medlem Hr. N. Neergaard eller den højtærede Finansminister vil antage, at de som Personer er Skyld heri? Det er de fornuftigvis ikke. Grunden dertil er den, at 1929 og til en vis Grad 1930 har være gode Erhvervsaar, hele 1929 sikkert et udmærket Aar for Landbruget, og en hel Del af 1930 et godt Aar, beskæftigelsesmæssigt set, for Industrien. Det er klart, at naar Beskæftigelsen er stor, gaar ikke mindst de saakaldte Forbrugsafgifter ind med store Beløb.

Spørger man da nu om, hvorledes de Forhold, der ligger for, antagelig vil virke ind paa Statens Finanser, saaledes som de giver sig Udtryk i Regnskabet, maa jeg for mit Vedkommende sige, at jeg nærer ingen Tvivl om, at hvis vi faar en Krise, saa vil de ogsaa i høj Grad virke ind paa disse Tal, det vil sige, de vil virke ind paa Statens Finanslove, men denne Virkning vil sikkert komme længe efter selve Krisen. Det er givet, at de direkte Skatters Nedgang kommer længe bagefter Indtægtsnedgangen; og jeg tror ogsaa, det er nogenlunde sikkert, at Forbrugsafgifternes Fald vil indtræde væsentlig senere end selve Tidspunktet for Krisen.

Men hvornaar er Krisen inde? Ja, landbrugsmæssigt set vil man sikkert sige, at den afgjort er inde; og ser man paa det fra Byerhvervenes Synspunkt, kan jeg slutte